

той видѣ колко голѣма и силна бѣше тя. Малкиятъ, тромавиятъ и тежъкъ човѣкъ летѣше на крилетѣ ѝ и я управляваше по волята си. Но тя не спрѣ при него. Тя продължаваше да се издига все по-нагоре и по-нагоре, докато най-сетне заприлича ма малка блѣстяща точка.

Сърдцето на орела се сви отъ болка. Предъ нея той бѣше жалко и безпомощно същество.

— Азъ не съмъ вече господарь на въздуха, — изохка като простреленъ той. — Азъ не съмъ вече най-смѣлиятъ и най-ловкиятъ летецъ . . .

Металическата птица направи единъ голѣмъ кръгъ и като бръмчеше оглушително и страшно, започна спокойно и сигурно да се спуща къмъ мѣстото, откъдето бѣше се издигнала.

— Нѣма граници за вашия умъ, о, горди хора, и нѣма пречки за вашитѣ стремежи, — извика съкрушенъ орелътъ и се изгуби къмъ скалиститѣ върхове на далечнитѣ планини.